

БЕИНСА ДУНО

УЧИТЕЛЯТ
ГОВОРИ

ВТОРО ИЗДАНИЕ

от брат Георги Радев

от същия брат
"Мивот за челото"
"В гарантвата на мивата промъда"
СОФИЯ

Ние поднасяме словото на Учителя на всички¹ братя, чиито души са затрогнати от любовта, чийто² разум е озарен от знанието, и чийто дух се радва³ на пълна свобода.

Заштото само оня, казва Учителят, чиято душа⁴ е затрогната от любовта, живее.

Само оня, чийто разум е озарен от знанието⁵, носи светлина.

И само оня, чийто дух се радва на съвършена⁶ свобода, може да се нарече истински човек и брат⁷ на човечеството.

Живот

Извор на живота е Любовта. Любовта носи пълния живот.

Животът става реален, когато човек познае Любовта.

Ако човек не разбере Любовта, не може да разбере и живота. Ако не разбере живота, не може да разбере и времето, в което той протича като непривен процес. Ако не разбере времето, той ще изгуби музикалния ритъм на живота и ще изпадне в ред дисхармонични състояния, които ще го направят нещастен.

Най-великото нещо извън Любовта е животът. Животът е плод на Любовта. Но Любовта и животът не са едно и също нещо. В живота постоянно се извършват два процеса: единият процес е процес на съграждане, а другият — процес на рушение.

В Любовта тия два процеса не съществуват. Тя е нещо чисто и единно. В живота, обаче, има диференциране.

Животът без любов няма никакъв смисъл. Такъв живот е върволица от страдания, от падания и ставания.

Животът не може да се прояви без обич.

Живот без обич няма.

Първият път, по който животът тръгва е обичта. За да покажеш, че живееш, трябва да обичаш.

Смисълът на живота е в това — да обичаш и да те обичат.

Животът представя усилие на Духа да се прояви във външния свят, към периферията. Когато Духът се прояви на периферията и започне своята работа, казваме, че животът се изразява в своето елементарно състояние, като временен живот.

Временният живот, обаче, е само сянка на Живота, или най-малката проекция на целокупния Живот.

Вечният живот съдържа безкрайни възможности. Той носи всички условия за разумно растене.

А под целокупен живот се разбира общата Мирова Душа, която се проявява в цялата жива природа.

Нашите души са части или удове на тази велика душа.

За да се прояви великият принцип на живота, той трябва да приеме каквато и да е форма, съответна на неговия стремеж и движение. Стремежът, това е разумния вътрешен потик, а движението е физическият му израз.

Жиеотът, обаче, не се проявява само в една форма, той се проявява в безкрайно много форми. Когато повече форми се съчетаят и образуват една по-голяма форма, казваме, че животът е разумно организиран. Тогава всички форми имат стремеж да дадат израз на тази по-висока форма.

Животът никога не се прекъсва, той вечно продължава.

Външните форми се разрушават, ала животът вечно продължава. Нищо не е в състояние да го разруши — животът е по-силен от смъртта.

Той е свободен, неуловим, непреривен. Той не спира. Той непреривно се влива вътре и изтича навън.

Заштото ако животът не се влива вътре и не изтича навън, човек не може да се свърже с околната среда.

Животът, който е в нас, е съвършен,

Удоволствията, страстите, неправилните мисли и чувства ограничават естествените прояви на живота.

Животът може да бъде само добър. Лош живот няма. И когато се казва, че животът трябва да се подобри, това е погрешна идея. Сам по себе си животът не е нито добър, нито лош. В живота може да има примеси, но той нито се подобрява, нито се влошава. Животът излиза от Бога и се възвръща към Него. Затова той по същина е абсолютно чист.

Измененията, обаче, които се внасят в живота, те именно докарват лошите последици. И тогава се говори за светски живот, за духовен живот, за временен и вечен живот.

Ала животът сам по себе си не е ни светски, ни духовен.

Когато животинското живее в человека, животът става светски. А когато разумното живее в него, той става духовен.

Зашщото животът на человека се различава от живота на останалите същества по своята разумност.

Думата „живот“ всъщност подразбира разумност. Дето няма разумност, няма и живот. Дето има разумност, даже и най-слабо проявена, там има и живот.

Разумният живот е живот на безсмъртие, живот без страдания и мъчения.

Този, именно, живот е дял на човешката душа. В него всичко се проявява на своето време. В този живот няма смущения, а постоянна работа.

Животът сам по себе си е един.

Физическият живот, духовният живот и Божественият живот са три велики прояви на целокупния, единния Живот.

Te се различават по своите начала, по своите обекти и по своите цели.

Физическият живот постоянно се изменя и променя. Той е живот на повърхността на водата, на морските вълни.

Духовният живот се променя, без да се изменя. Той е живот на морските гълбини, на вътрешността на морето.

А Божественият живот нито се изменя, нито се променя.

Ала всички тия прояви на живота са тясно свързани. Те са части на едно цяло — на целокупния безграницен Живот.

За да разбере човек живота и да бъде полезен на себе си и на другите, трябва да започне от физическия живот и постепенно да отива към духовния и Божествения живот.

Който не обича физическия живот, не може да има никакво отношение към светлината.

Заштото във физическия свят е складирана енергията на светлината — в растенията, в плодовете.

И хигиената на физическия живот започва с правилно използване на светлината, складирана в растенията и плодовете. С други думи, тя започва с правилното ядене.

А яденето е предговор на физическия живот.

Тъй както предговор на духовния живот е музиката, а предговор на Божествения живот е молитвата.

Жivotът е съкровище, което трябва да се пази.

Пази го чрез Мъдростта, и нека истинското знание, което произтича от нея, да му бъде охрана!

Остави го да тече свободно от великия извор — Любовта,

Освети го чрез Истината, света на абсолютната разумност. Освети го чрез Истината, която дава свобода на живота във всички направления.

Защото и животът си има своето зазоряване, своя изгрев и своето пладне.

Зазоряване на живота, това е Любовта.

Изгрев на живота, това е Мъдростта.

Пладне на живота, това е Истината.

Зазори се в живота! Напълй! Стани, изправи се на нозете си и почувствуваий, че си свързан с всички същества на земята и небето.

Изграй в живота! Разцъвти се и вържи плод!

Достигни неговото пладне. Узрей!

И когато се издигнеш до пладнето на живота, ти ще опиташ великия му смисъл, благия му плод.

Душата

Отделянето на човешката душа от Бога съставя един от най-великите моменти в Битието.

Туй отделяне е известно в ангелския свят под названието „зазоряване на човешката душа“.

Душата излиза от своя първоизточник като Божествен лъч и влиза в необятната вселена, за да извърши работата, която ѝ предстои.

Душата е вечна. Тя е така вечна, както Бог е вечен. Но докато Бог е абсолютно неизменен, душата непрекъснато се изменя, като по такъв начин се развива и добива нови качества.

Човешките души живеят и се движат в Бога. Те съществуват у Него във вечността, макар и да са се проявили в различни моменти. Те съществуват заедно, макар и да не са излязли едновременно от Бога; живеят един и същ живот, макар и да се различават. А различават се, защото всяка душа представя едно състояние на Божественото съзнание.

Душите — това са различни състояния, в които Божественото съзнание се е проявило във време и пространство.

Затова ние казваме: Има само една велика Божествена душа, а всички други души са само нейни прояви.

Всичко може да изчезне в света, но душите — никога. Те не могат да изчезнат, защото не мо-

же да изчезне и Божествената душа, Божественото съзнание.

Днес хората не познават душата. Те не съзнават себе си като души, а като личности. Личността, това е физическият човек, а не истинското себе — душата. Те познават и личностите на другите, а не душите им, които са истинските им близки.

Но ако хората не вложат в съзнанието си идеята, че са живи, разумни души, ако те се съзнават все още като личности, като умове и сърца, като мъже и жени, няма нищо да постигнат. Всички тия форми на съзнанието са вече опитани.

Вложат ли, обаче в съзнанието си, че са живи, разумни души, ще внесат нещо ново в живота си, ще му дадат нова насока.

Защото при сегашното развитие на човека няма по-високо състояние от състоянието на душата.

То носи в себе си всички условия, всички възможности на Божествената любов.

Само в душата може Бог да се изяви в своята пълнота. Любовта може да се изрази напълно само чрез душата.

Ако вие изразите любовта си чрез сърцето, тя ще бъде само наполовина изразена.

Ако я изразите само чрез ума си, тя ще бъде пак наполовина изразена.

А всички слабости в света произтичат от половините.

Досега човешката душа е напъпвала, тя е достигнала да стане пъпка.

Но в нашата епоха тази пъпка започва да се разтваря.

Туй разтваряне на пъпката - душа е един от най-великите моменти в космоса и се нарича разцъвтяване на човешката душа.

И всички възвищени същества в Божествения свят очакват с трепет разцъвтането на човешката душа.

Те знаят, че в нея са написани всички прояви на Бога, че в нея е вложено всичко онова, което с стало преди тях, което сега става, и което ще стане в бъдеще.

Те знаят, че човешката душа е една свещена книга, в която Бог по един особен начин, непознат за тях, е написал развитието на цялото Битие.

Затова с такъв свещен трепет очакват те разцъвтането на човешката душа. Цветът, в който ще се разцъвне тази душа, ще блесне във всичката си красота, и Бог ще влезе в него своята светлина и своята любов.

А в човешката душа има такава красота, както в никое друго същество на света.

Тази красота с нищо не може да се сравни. Дори когато Бог погледне формата на човешката душа, и Той се весели.

Щом се разцъвти човешката душа, тогава всички ангели, всички служители на Бога ще дойдат. Те от незапомнени времена очакват разцъвтането ѝ, за да вкусят от нейния нектар.

А със своето идване те ще донесат новата култура, която аз наричам „култура на Любовта“.

Когато Христос слезе на земята, той слезе да помогне, именно, на човешките души. Защото всяка душа, която е слязла на земята, има една съществена задача, която сама трябва да разреши.

В света има разумни души, които искат да се повдигнат и да живеят съзнателно. За тях слизат на земята великите Учители, на тях помагат и всички любещи и светещи души, които работят в света.

Защото само души, които любят и които светят, могат да помогнат на другите души. Те са завършили

своите изпити на земята. В тях Божественото съзнание е пробудено. Ето защо, те не искат да напуснат земята. Те казват: „Сега ние ще живеем на земята при всички условия, ще живеем така, както Бог иска. Ние разбираме сега, как трябва да се живее.“

За човешката душа, която иска да се повдигне, няма нищо невъзможно. Тя е силна, благодарение на своята връзка с другите души, които са истинските ѝ близки.

И колкото по-голям е броят на душите, с които човешката душа е свързана, толкова тя е по-силна и по-неуязвима. Успехът на душата зависи от броя на душите, с които тя е свързана. Съзнанието на ония души, които взимат участие в земния живот на една душа, е постоянно съсредоточено в Любовта, и затова те ѝ помагат безкористно и самоотвержено. Ето защо, изкуството на земния живот се състои в това — докато човек е на земята, в тази малка форма, да влезе във връзка с душите на другите хора.

Там е ключът на успеха. Дори една душа да ви обича, тя е в състояние да ви помогне в мъчното на живота.

А когато много души насочат любовта си към един човек, той може всичко да стане — поет, художник, музикант, учен.

Велика сила е любовта.

Пътят на всяка душа е строго определен, и никой не е в състояние да я отклони от него. Невъзможно е една душа да отклони друга от нейния път, защото Бог зорко бди над душите и направлява тяхното движение в необятната вселена.

Сама по себе си всяка душа е една малка вселена, която се движи по свой път в голямата вселена. Но едно велико свойство на душата е да се смилаява — да става безкрайно малка, и да се разширява — да става необятна като вселената.

Излезли последователно от Бога, душите се намират помежду си в такива отношения, в каквите се намират тоновете един към друг. В своите отношения душите съставят хармонични групи. Те образуват отделни системи, които се движат спирало-видно в безграничното пространство. При своето инволюционно движение, те слизат на групи, но остават в различни по гъстота среди, защото не всички могат да преодолеят тяхната съпротива.

Само част от тях достигат до най-гъстата материя. Така душите са свързани във вид на верига, която минава през различни полета.

При еволюцията си душите възлизат по същия закон — различните души възлизат в различно редки среди.

Да възлюбиш душата на човека — в това се състои истинският морал.

Ала който иска да борави с човешката душа, трябва да има велик ум. Той трябва да разбира дълбоките процеси, които се извършват в нея.

Дълбочина има в човешката душа! Дълбочина и необятност! Защото човешката душа живее извън нашия свят, в един свят с много повече измерения.

Тя има само една малка проекция на земята. Явява се само временно, като гостенка на ума и сърцето.

И когато душата посети човека, той става велик, вдъхновен, благороден.

Оттегли ли се душата, той пак става обикновен човек.

Всички велики мисли и желания изтичат от извора на душата.

Душата пък се пои от друг извор — човешкия дух.

Човешкият дух се пои от още по-велик извор — Божия Дух.

А Божият Дух се пои от най-великия извор — абсолютния, незнайния Дух на битието, за когото никой нищо не знае.

И така, помни:

Ти си душа, не тяло!

Ти си душа, засената никога в Божествения дух, засената в любов.

Сега душата ти е вече пъпка, която чака да се разцъвти.

Съсредоточи съзнанието си в нея, защото това е един от най-великите моменти на живота ти!

Тогава ти ще се разтвориш за великото слънце, което озарява целия Божествен свят.

Истина

За Бога ние имаме две понятия. Когато излизаме от Него, ние Го разбираме като нещо, което се ограничава само в себе си. А като започнем разчитането си, изхождайки от крайното, граничното и отивайки към онова, което е без начало и без край, схващаме Бога като безграниччен, безначален.

Истината, която е излязла от безграничното, е направила нещата гранични. Тя е, която е изявилата безграничното.

Бог като Истина ни привлича, а Христос показва истинския път на нашето вътрешно движение към Бога.

И затова Истината е насока към безграничното и безначалното, което има връзка с ограниченото.

Казано е: „Глава на Твоето Слово е Истината“. А ние знаем, че всички движения изхождат от главата и се възвръщат пак към нея. Главата показва посоката. И когато кажем, че някой има глава, подразбираме, че той има посока и цел, към която се стреми.

Само човек, който има Истината знае, посоката на своя живот.

Във вселената всичко се движки. Земята се движжи около слънцето. Слънцето се движки около друго слънце — движение в движение става. Но общата посока на всички тия движения се дава от Истината.

Ала не само небесните тела се движат. Всички желания, чувства и мисли на човека образуват милиарди светове и системи, които се движат към великата цел — Истината.

Човек трябва да познава пътя на своето движение във всяко отношение. И той не трябва по никакъв начин да спира това движение. В Истината не се допуска нито за миг никакво колебание. Всичко у нея е строго определено. Всяко колебание е съдбоносно, защото и най-слабото движение на отделния човек така е свързано с други движения, че и при най-малкото поколебаване може да го сполети катастрофа — става пресичане на пътищата във вселената.

Всички същества, които не живеят според Истината, имат желание да се движат безразборно. И затова природата ги е ограничила. А Истината подразбира движение в определена посока — посоката, в която всичко във вселената се движи — от граничното към безграничното и беззначалното.

„Истината ще ви направи свободни.“

Стремеж и копнеж на чоешката душа е да бъде свободна. Туй е един велик потик, но не в обикновения човек, а у човека, у когото съзнанието се е пробудило. Свободата е един велик потик у човека, у когото се събужда Божественото.

Истината подразбира висшето в човека.

„Възлюбил си Истината в човека“.

Целият живот на човека почива на Истината, която носи свобода.

Когато се говори за свобода в абсолютен смисъл на думата, подразбира се духът на човека — най-възнесеното у него — не ума!

Чрез Истината ние можем да излезем из рамките на временния живот, на смъртта и да влезем във вечната свобода.

Казват, че Истината е отвлечена. Не, Истината е реалното, което лежи в основата на нашия живот.

Тя е един свят на неописуема красота, който си има своите краски, тонове, музика. Тя е свят, който съществува и ще съществува винаги.

В този свят нещата са строго, математически определени. Няма нищо непредвидено, нищо случайно.

Истината е независима от личните съвращания на хората. Дали ще мислите по един или друг начин за нея, дали ще се приближавате или отдалечавате от нея, с това вие няма да измените нейните отношения.

Любовта всяко име стремеж към Истината. Истината е обект на Любовта. Без Истината като обект, Любовта не може да се прояви.

Красотата е също израз на Истината. Каквото е красотата по отношение на человека, такова е Истината по отношение на Божествения свят. Истината е неговата светлина.

Понеже Истината принадлежи към света на безсмъртието, за грешните хора тя е недостъпна. Да се говори на грешните хора за Истината е все едно някой математик да говори на един неук човек за висшите математични проблеми.

Любовта е снизходителна към грешките на хората, към техните слабости.

Истината, обаче, е строга и неумолима.

Истината не търпи невежеството, слабостта, нечистотата.

В това се състои нейната съвършена красота.

Ето защо, който е слаб, да отиде при Любовта. Който е невежа, да отиде при Мъдростта. Който е онеправдан, да отиде при Правдата, а който иска да бъде съвършен, да отиде при Истината.

Мислите ли, че Истината е при богатите? — Не е. Мислите ли, че е при сиромасите? — Не е.

Мислите ли, че е при учените, при философите, при верующите, при окултистите? — Не е.

Никъде я няма Истината. Защото този свят е свят на страдания и смърт, свят на непрекъснати промени.

А в такъв свят Истината не може да дойде.
Тя не може да слезе до него.

Истината говори със слънцата.

Мъдростта говори с планетите.

А Любовта е толкова снизходителна, че говори и с най-малките, най-незначителните същества.

Понеже Истината говори със слънцата, възвишена и далечна е нейната цел.

Ето защо, за Истината смъртните хора не могат да говорят. Те могат да изнесат един факт като истина, но за Истината сама по себе си не могат да говорят.

Вложи Истината в душата си и свободата, която търсиш, ще я придобиеш.

Възлюби Истината!

И когато си тъй сиромах, че нямаш ни петак в джоба си, знай, че има нещо, което седи над всяка сиромашия. Това е Истината. Има нещо, което седи над всяко богатство. Това е Истината. Има нещо, което седи няд всяка власт. Това е Истината.

Тази Истина ще отвори пред тебе велик простор, и ти ще прогледнеш.

Когато тя дойде у тебе, ще направи ума ти светъл, в сърцето ти ще внесе мир, а на тялото ти ще даде сила и здраве.

Герой в света може да бъде само оня, в когото живее Истината. Само той може да се жертвува, и когато се пожертвува, ще влезе да живее в душите на хората. Затова ви казвам: Преди всичко и над всичко любов към Истината!